

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. Габрово, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на
тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Ива Димова
Кремена Големанова

при участието на секретаря Весела Хр. Килифарева
като разглежда докладваното от Полина Пенкова Въззивно гражданско дело №
20234200500242 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена от «БНБ ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС» С.А.,
Париж, Франция чрез «БНБ ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС» С. А., клон България,
заместен в хода на въззивното производство от правоприменника Юробанк България АД
,въззивна жалба срещу постановеното решение по гр.д.№248/2022г. на РС-Дряново.

В жалбата се изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд , че не е
налице валидно сключен договор за кредит с ответника. Прави се позоваване на приетата по
делото ССЧЕ и констатациите на вещото лице относно извършените от ищеца счетоводни
записвания по откритата персонална партида на името на ответника, с посочена като
основание за кредитиране фактура на стойност 299, 99лв. , и че тази сума е преведена от
ищеца на доставчика „***“ООД.

Претендира се за отмяна на решението на първоинстанционния съд и да бъдат уважени
изцяло предявените иски по чл.422 ГПК, ведно със законните последици.

В подадения писмен отговор от ответника чрез особения представител адв.Д. са
наведени доводи за неоснователност на жалбата

Въззивният съд като взе предвид наведените в жалбата доводи и събраните по
делото доказателства, прие за установено следното:

Ищецът е предявил установителен иск по чл.422 ГПК относно дължимостта от
ответницата Р. С. С. на сумите по издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по

ч.гр.д.№108/2022г. на РС-Дряново - сумата от 299,99 лв главница, ведно със законната лихва, считано от 04.05.2022 г. до изплащане на вземането; 51,01 лв. - възнаградителна лихва за периода от 01.03.2020 г. до 01.11.2020 г. и 58,40 лв. - мораторна лихва за периода от 01.04.2020 г. до 16.04.2022 г., за които вземания се претендира ,че произтичат от Договор за потребителски кредит№ CREX-17624523/24.01.2020 г. При условията на евентуалност е предявен осъдителен иск за процесните суми.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е отхвърлил и двата иска. Приел е ,че липсват доказателства, от които да се установи съдържанието на електронните документи, които ищецът твърди, че са били съставени по описаната процедура, съответно за авторството на изявленията при сключването на процесния договор, поради което не може да се приеме, че договорът е сключен именно с ответницата и “подписан електронно“ от нея. Едностранно извършеното от ищеца вписване на данните на ответницата в договора, който не носи нейн подпис, не се ползвало с доказателствена сила по аргумент на чл. 180 ГПК. По делото не било доказано валидно сключен между страните договор за потребителски кредит и за ответницата не било възникнало задължение за връщане на посочената в договора заемна сума и възнаградителна лихва. Ищецът не е представил доказателства, че стоката, за закупуването на която е предоставен процесният кредит, е доставена на ответницата, съгласно изискването на чл. 27, ал. 2, изр. 1 от Закона за потребителския кредит. Посочената от вещото лице фактура № 0000068608/ 20.01.2020 г. на стойност 299,99 лв., издадена от „***“ ООД, фигурираща в счетоводството на ищеца по партидата на ответницата, не е описана в исковата молба, не е представена по делото и на вещото лице във връзка с изготвянето на експертизата. Представената от ищеца счетоводна справка, която е предоставена и на вещото лице, по никакъв начин не доказвала, че стоката е доставена на ответницата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

За да отхвърли исковите ,първоинстанционният съд се е позовал както на липсата на валидно сключен договор за потребителски кредит, така и че не е доказано стоката да е доставена на ответницата съгласно изискването на чл.27,ал.2,пр.1 ЗПК .

Дори да се приеме,че представеният по делото договор за потребителски кредит , в заверен препис от страната, представлява електронен документ възпроизведен на хартиен носител съгласно чл.184,ал.1, пр.1 ГПК и че е подписан от кредитополучател Р. С. С. с обикновен електронен подпис, като част от електронните изявления са свързани и с установяване на авторството на документа, съдържащи информация за самоличността на лицето, от което изхождат изявленията - съгласно чл. 3, т. 10 от Р/ЕС № 910/14 г. : три имена на ответника, адрес, ЕГН, имейл и други, то в случая това не може да обоснове основателността на исковите претенции срещу ответницата при недоказаност, че се е осъществило основанието на чл.27, ал.2, пр.1 ЗПК за възникване задълженията на потребителя – че стоката е била доставена на ответницата, каквото възражение е било направено в писмения отговор на исковата молба /л.59/.

В случая първоинстанционният съд с постановеното протоколно определение от 21.12.2022г. изрично е указал на ищеца, че е негова доказателствената тежест за установяване на обстоятелството дали е налице доставяне на стоката , за която е предоставен процесният кредит , съгласно изискването на чл.27, ал.2, пр.1 ЗПК .

Позоваването на извършено счетоводно записване от ищеца за извършено кредитиране , на основание фактура №0000068608 от 20.01.2020г. на стойност 299,99лв. от „***“ООД, не доказват доставяне на стоката на ответницата , за която е отпуснат кредита. Не е представен първичният счетоводен документ, въз основа на който е извършено счетоводното записване при ищеца. Липсват и доказателства за доставяне на ответницата на стоката, посочена в процесния договор – смартфон . В с.з. вещото лице изрично е заявило, че не му е била предоставена фактурата, поради което не може да каже дали и кога е била доставена стоката, предмет на кредита. Предвид изложеното, по делото не е доказано за ответницата да е възникнало задължението по чл.27,ал.2, пр.1 ЗПК , което обосновава ,че не е доказана и основателността на исковите претенции за процесните вземания.

На основание изложеното, постановеното от първоинстанционния съд решение, с което исковите са отхвърлени, следва да бъде потвърдено .

Предвид изхода на спора на жалбоподателя не са дължими разноски за въззивното производство. Не се претендират и не се установява ответницата да е направила разноски за въззивното производство.

По изложените съображения ,въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №35 от 04.04.2023г. по гр.д.№248/2022г. на РС-Дряново.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____